

**KOPP
MÁRIA
ÉV | 2022**

KOPP MÁRIA PÁLYÁZAT

IRODALMI DÍJ

3. helyezett

Párkányi Kornélia

Kegyelmi pillanatok

Életemben kétszer éreztem áhítatot.

Belátom, nem túl sok.

Az első alkalom a falunk templomában ért Szenteste, az éjféli pásztorjáték előtt egy szűk órával. Abban az évben végre én kaptam Szűz Mária szerepét. Nagy tisztesség volt az faluhelyen, igazi kitüntetés a hetedikes lányoknak. A szereplőknek legalább félórával előbb kellett odaérniük, hogy legyen idő az átöltözésre és a közös imára. Jóval korábban mentem oda, hogy lássam az üres templomot. A főhajó hátsó része homályban maradt, itt léptem be. A szenteltvízbe mártottam az ujjaimat. Térdet hajtottam. Feri bácsi, a kántor akkor már felöltöztette az oltár mellett álló két hatalmas karácsonyfát, meggyújtotta a gyertyákat, felkapcsolta a szentély fényeit. Ahogy lassan lépkedtem előre, a cipősarkam nesztét visszaverték a falak. Felemeltem a fejem. A díszek halk neszén kívül nem hallottam semmit. Körbenéztem. A bejárat felett az orgona, amin Feri bácsi játszik. Alatta az utolsó padsor, ahol a fekete ruhás néni ül az utcánkból. Amikor hazafelé tartok az iskolából, felhívja a anyát, hogy melegítheti az ebédet, most fordultam be az utcába. A templom közepe, ahol a nagymamám ül. A hetedik sor eleje. Mindig. Azt mondta, már akkor ez volt az ő helye, amikor még apa sem volt a világon. Ha később ér oda, a többiek akkor is kihagyják neki. A kispadok a mellékoltárnál, ahol a gyerekek ülnek a kismisének osztály szerint elosztva. Fenn az oltárkép a karját kitaró Jézussal, előtte a papi szék, mellette a ministránsok zsámolyai. Azonmód eszembe jutottak az apró civakodások, hogy ki üljön a plébánosunk mellé, ki legyen az áldoztató, ki a bortartó. Közéjük tartozom – erre a gondolatra elmosolyodtam. Sosem éreztem magam nagyobb biztonságban, mint ott és akkor. Teljesen egyedül álltam a templom közepén, mégis mindenütt ismerősök vettek körül. Barátok. A második családom.

Egy sok évvel későbbi őszen egy jóval kisebb helyen közölte velem a fehérbe öltözött orvos, amit lehetetlennek hittem. Anya leszek. Az időzítés borzalmasabb nem is lehetett volna. Új állás, a sok helyett rengeteg munka, a gyermekem apjával nemrég szakítottunk valami banális semmiség miatt, aminek folytán sikerült vérig sértenünk egymást. Tudtam, hogy boldognak kellene lennem, hisz babát várok, de nem voltam rá képes. Egy vasárnap reggel a nagyfi jelent meg az ajtóban. Nyugodt jelenlététől lehiggadtam. Mindenkire annyi keresztet mérnek, amennyit elbír - mondta. Hetek múltán kievickéltem a gödörből, a napok értelmet nyertek. Hinni kezdtem, hogy feladatot kaptam,

a feladathoz pedig erőt is adnak. Ahogy megtelt a gyerekszoba bútorokkal, úgy telítődött az életem is jó emberekkel. A szomszéd – akit addig alig láttam – egyszer csak becsengetett és felajánlotta, hogy rendszeresen bevásárol majd, ne szaladgáljak pocakkal. Két barátnőm, akiket évek óta nem láttam, hazaköltözött külföldről és mindenben számíthattam rájuk. A Karácsony pedig igazi ajándékot hozott. A fiam édesapját.

Az újév Húsvétján beköltözött az életünkbe az áldás egy kisfiú képében, aki meglepetésként jött, és azonnal letarolta a szívünket. Itt le is zárhatnám a történetet, ha nem lett volna az a tavaszi nap, amikor a kezembe adták a fiam autizmus-diagnózisát. Tudtuk, hogy baj van, hisz nem beszélt négyévesen. A mosoly, az ölelés, ami másoknak oly természetes, nekünk nem adatott meg. A sírás, nemritkán üvöltés annál inkább. Hiába igyekszik a test, elfárad a lélek. Kopik a hit. Esténként a túlélésért imádkoztunk. Fejlesztések, alapozó torna, tanulás – ebben a körforgásban zajlottak a mindennapok. Az egyik délutánon teregettem, a kicsi bent olvasott. Megfordultam. Meglepetésemben felkiáltottam. A hátam mögött állt, a szemét rám függesztette, ahogy addig soha. Kis kezei görcsbe szorultak, mint mindig, amikor izgul. Arca kipirult, az ajkai remegtek. M-A-M-A - csúsztak ki lassan a betűk a pici gyerekszájból. Térdre estem, átöleltem. Hagyta.

Az áhítat második pillanata azóta is tart.